

Da denne Sag vil finde sin Afgjørelse ved Behandlingen af Forslag til Finantslov for 1887—88, gjør Udvalget ingen Indstilling.

24. Fra Invalid C. Rasmussen af Skjelskør om Forhøielse af Invalideforsørgelse. (Indbragt den 5te November 1886 af Folkethingsmanden for Sorø Amts 4de Valgkreds, Feldthusen, og paany den 14de Februar 1887 af Folkethingsmanden for Veile Amts 3die Valgkreds, Th. Nielsen.)

Andragendet er saalydende:

„Det er nu snart henved en halv Snes Aar siden jeg indgav mit første Andragende til det høie Thing ved nu afdøde Folkethingsmand S. A. Hansen, boende paa Frederiksberg, med Begjæring om at faa bevilget en aarlig Pension, hvoraf jeg nogenlunde kunde have mit Udkomme. Senere har jeg indgivet forskjellige saadanne Andragender ved de ærede Rigsdagsmænd i den Valgkreds, hvor jeg da boede, uden at opnaa Noget derved, hvoraf fulgte, at jeg maatte henvende mig til min Forsørgelseskommune for at faae Opholdet, hvor jeg nu gaar og driver den af, som jeg bedst kan. Da jeg ikke har at klare for mig med og der ikke er Udset for mig til at faae nogen Levevei, hvorved jeg kunde have mit Udkomme, alt eftersom jeg i Løbet af de sidste halve Snes Aar omtrentlig har indgivet 250 Ansøgninger paa Pladsjer eller Bestillinger i forskjellige Retninger, som jeg troede at kunne paatage mig med Hensyn til min Førlighed: saa tillader jeg mig herved igjen ærbødigst at indsende til Forhandling i det ærede Folkething ved Kredens Rigsdagsmand nærværende Andragende, med Bøn om at faae bevilget en aarlig Pension hvorved jeg nogenlunde kunde have mit Udkomme. Undertegnede er født i Sønderjellinge, Haarsløv Sogn, Sorø Amt, er 53 Aar gammel, og har for flere Aar tilbage været Kundst hos forskjellige Herstaber, en Bestilling, som jeg ikke mere tør paatage mig overfor de dermed forbundne Strabadser, Kulde, Natkjørsler og Invaliditet, tilmed at jeg nu snart er en ældre Mand. Jeg er Invalid fra 1864, og har en betydelig Svækkelse i hele høire Ben, som gjør mig uskiftet til at paatage mig noget Arbejde eller Bestilling af Betydning, som fordrer Brug af Venene; og som Følge heraf tvinges jeg til at henholde mig til, hvor jeg kan have det noget siddende i Mellemstunder. Som Støtte for denne min Begjæring tjener ogsaa til Grund herfor, som jeg ogsaa i mine tidligere Andragender har bemærket, at det tillige ikke maa glemmes at min Stilling i Samfundet har været baseret paa en fremadskridende Vei, og som vistnok bedst lader sig tilkjende ved de nye Foranstaltninger ad provisorisk Vei, som trænger sig frem i mange Retninger. Jeg har foruden min lille Invalidepension en Fortjeneste her paa Byfoged- og Herredsfogedkontoret af i Alt 17 Kr. maanedlig, mere har jeg ikke kunnet opnaa for min Assistance her, og som i Forbindelse med fornævnte Pension udgjør 44 Kr. 50 Ø. maanedlig, hvoraf jeg som Kontorist og Politimand skal leve og deraf betale baade for Husleie, Kost o. s. v. — Hvis de ærede Rigsdagsmænd skulle leve for denne Gage og ikke havde Andet at holde sig til end Fattigvæsenet for Die, saa tror jeg nok de Herrer vil komme til en Erkjendelse af min Begrundelse til at søge Forhøielse af Pension at leve af. Jeg tillader mig at henvise til nedenstaaende Gjenparter af anbefalinger og vedlagte Lægeattest.“

Med Andragendet følger Afskrift af en Skrivelse af 11te Mai 1885 fra Finantsministeriet, hvori meddeles Andrageren, at, da han oppebærer Maximum af Forsørgelse i tredie Invalideafdeling, og efter de Følger, som de ham i sin Tid tilføjede Læsonier have efterladt, ikke kan henføres til en høiere Afdeling, kan man ikke tilstaa ham yderligere Hjælp.

Udvalget gjør ingen Indstilling.